

Bo og i Kapitel XVI. Regler om Ægteskabssager. Det kan være meget tvivlsomt, om man skal have disse Regler i en Kodifikation af Ægteskabsreglerne. Der er, synes jeg, lidt urimeligt i, at medens Skiftereglerne omhandles i Retsplejeloven og Arvereglerne i Arveloven og Reglerne om Ægteskabssager i Retsplejeloven, man saa, naar det drejer sig om Ægtefæller, skal søge Reglerne i denne Lov. Jeg vilde have anset det for bedre, om man i denne Lov om Ægteskab kunde nøjes med at henvise til de andre Love, saaledes at man foretog de fornødne Ændringer i disse, men jeg indrømmer, at det naturligvis kun er en Indvending af formel Betydning. Navnlig bør det overvejes, om Reglerne i Kapitel XVI. om Ægteskabssager er at foretrække for Reglerne i Retsplejeloven. Det er givet, at vi ikke kan have to Sæt Regler angaaende disse Sager. — Der er fremsat et lille beskedent Ønske indenfor mit Parti, og jeg synes, jeg vil føre det frem. Vedkommende kunde ikke lide Ordet „Pupilaautoriteter“ i § 141. Jeg ved ikke, om dette Ords Anvendelse har staaet i Forbindelse med, at der har siddet en Øjenlæge i Kommissionen, men jeg ved i alt Fald, at dette Ord let vil kunne rettes.

I Kapitel XVII. er der en Bestemmelse, som det er mig meget magtpaaliggende at faa lavet om. I § 188 staaer der: „Efterlader en Ægtefælle sig ikke Livsarvinger, arver den længstlevende Ægtefælle Halvdelen af afdødes Formue, saafremt der efter den afdøde findes Fader, Moder, Søkende eller Søkendes Afkom, men ellers hele Formuen“. Jeg har i min Praksis haft mange Eksempler paa, hvor uheldigt de nuværende Arveregler paa dette Punkt virker. De er jo saaledes, at ethvert Par, der stifter Bo, hvis de vil handle fornuftigt, bør oprette gensidigt Testamente, men netop fordi det Gang paa Gang viser sig, hvor nødvendigt det er, vilde det være heldigt, om Lovens Regel var denne, at den længstlevende Ægtefælle arvede den først afdøde, naar der ikke var Børn. Det er urimeligt, at den længstlevende Ægtefælle, naar den anden Ægtefælle er død, skal gaa til den afdødes Slægtninge og bede om Tilladelse til at beholde de Stumper, de to nu har samlet og glædet sig ved. Og navnlig kan der være Tilfælde, hvor det ikke er nok at faa Samtykke fra Slægtninge, fordi der kan være umyndige Søkende af den afdøde, saaledes at Samtykket slet ikke kan gives. I Praksis virker de nugældende

Regler meget uheldigt. Det kan godt være, at Forholdet burde ordnes paa den Maade, at naar den længstlevende Ægtefælle, som havde overtaget den afdødes Bo, døde, skulde Boet deles halvt mellem de to Ægtefællers Slægtninge, og i saa Fald vilde der komme til at foreligge en Slags Hensidder i uskiftet Bo med Udarvinger. Jeg ser i øvrigt, at Kommissionen har været inde paa Betragtninger af denne Natur. Det findes omtalt Side 225 og 230.

Til Slutning skal jeg bemærke, at det forekommer mig, der er Grund til at yde den Kommission, som har udarbejdet det foreliggende Lovforslag, udelt Anerkendelse for det store og værdifulde Arbejde, som er nedlagt i Lovforslaget, og jeg synes, vi bør belønne Kommissionen med, at vi ved de Ændringer, som vel nok vil blive foretaget i Lovforslaget, vil gaa skaansomt til Værks; jeg kunde tænke mig, at det kommende Udvalg, naar det bestemmer sig for at foretage Ændringer, vilde raadføre sig med Kommissionens Medlemmer derom. Med Hensyn til Venstres Stilling skal jeg altsaa gentage, at vi altid har stillet os frisindet overfor Reformen, man ønskede til Fremme af Kvindesagen, og vil ogsaa med god Villie gaa til det Arbejde, som nu ligger for. En anden Ting er, at det vel ikke kan gennemføres slet saa hurtigt, som det lille Lovforslag, der gik gennem Rigsdagen den 29. April.

Vi maa i øvrigt ikke, selv om vi faar tilvejebragt en Ægteskabslov, overvurdere Betydningen af den. For det første tror jeg, at der vil være mange Tilfælde, hvor Hustruen, hvis Retsstilling vi ønsker at sikre, slet ikke vil benytte Loven. Man ser det ene Eksempel efter det andet paa, med hvilken utrolig Taalmodighed og Resignation Hustruen finder sig i ganske utilbørlige ægteskabelige Forhold, og saaledes vil det vist ogsaa blive i mange Tilfælde fremtidig, selv om den nye Ægteskabslov giver Kvinderne Vaaben i Hænde. En Lov som denne vil formodentlig ikke kunne skabe stort flere lykkelige Ægteskaber, end der allerede nu findes i dette Land. Det, det gælder om, og det haaber jeg ogsaa, Kvindesagens Forkæmpere vil være opmærksomme paa, er at arbejde paa at fjerne, hvad der forstyrrer Lykken i Ægteskabet. Derfor synes jeg, man maa have Lov til at haabe, at Kvinderne, nu, da de har faaet Valgret, ogsaa vil arbejde hen til at fremme navnlig alt, hvad der angaar Ædruelighed og Forbedring af de sædelige Tilstande. Hvis Kvinderne vil det,